

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/9/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318010757
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8318010757.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Mariána Mačuru a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.07.2021 v Prešove jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 2 Tr. poriadku na podklade odvolania okresného prokurátora z r u š u j e v rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/130/2018 zo dňa 11.09.2019 výrok o treste u obžalovaných D. D. a I. C..

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

I. obžalovanému D. D. - nar. XX.XX.XXXX v F., O., trvale bytom I. XX, F., O.

u k l a d á

Podľa § 355 ods. 3 Tr. zákona za použitia § 36 písm. j), l), n), § 38 ods. 3 Tr. zákona, § 39 ods. 1 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona ho na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraduje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 65 ods. 1, 4 Tr. zákona trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na 5 (päť) rokov.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zákona trest prepadnutia veci: mobilný telefón značky Nokia TA - 1010, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX.

II. obžalovanému I. C. - nar. XX.XX.XXXX v O., O., trvale bytom F. XX, I., O.

u k l a d á

Podľa § 355 ods. 3 Tr. zákona za použitia § 36 písm. j), l), § 38 ods. 3 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona ho na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraduje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 65 ods. 1, 4 Tr. zákona trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na 5 (päť) rokov.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zákona trest prepadnutia veci: mobilný telefón značky Apple iPhone S5, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, mobilný telefón značky NOKIA 6700 c-1, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, vysielačky značky Alecto, model FR-24 2 (dva) kusy.

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolania obžalovaných I. C. a D. R. proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/130/2018 zo dňa 11.09.2019.

o d ō v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/130/2018 zo dňa 11.09.2019 boli obž. D. D., I. C. a D. R. uznaní vinnými zo zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zákona v nadväznosti na ustanovenie § 138 písm. j) Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 06.05.2018 v čase okolo 23.30 hod. D. D. úmyselne, za finančnú výhodu 200 USD, po dohode s presne nestotožnenou osobou pomáhal v prechode 4 nelegálnych migrantov a to P. G., R. J., Z. B., I. Y., občanov Afganistanu, ktorí nemajú na území Slovenskej republiky trvalý pobyt, cez ukrajinsko - slovenskú štátnu hranicu medzi hraničnými znakmi 126 - 127, v katastrálnom území obce Ubl'a, okres Snina na územie Slovenskej republiky a potom ďalej do vnútrozemia Slovenskej republiky, s úmyslom doviesť ich k motorestu Milka v obci Ubl'a, okres Snina a to tak, že po dohode a na základe pokynu nestotožnenej osoby, čakal v lese medzi obcami Zabrod' a Velykyj Bereznyj na území Ukrajiny, kde mu neznámy maskovaný muž doviedol štyroch uvedených nelegálnych migrantov a týchto lesom prevádzal cez ukrajinsko - slovenskú štátnu hranicu s úmyslom previesť ich až k motorestu Milka v obci Ubl'a, okres Snina, kde ich mali prevziať I. C. a D. R. a ktorí mali spolupôsobiť pri zabezpečení ich ďalšej prepravy v osobných vozidlách ďalej do vnútrozemia Slovenskej republiky, za odmenu najmenej 1000 USD, čo sa im nepodarilo, lebo po prejdení asi 300 metrov od štátnej hranice bol D. D. spolu s uvedenými štyrmi nelegálnymi migrantmi políciou kontrolovaný dňa 06.05.2018 o 23.50 hod., následne bol predvedený na policajné oddelenie, kde v čase jeho zadržania prijal po predchádzajúcom súhlase pod dohľadom polície hovor, ktorým na pokyn polície volajúcemu potvrdil, že je na dohodnutom mieste, následne na určené miesto k motorestu Milka prišlo vozidlo zn. Grand Voyager, evidenčné číslo Českej republiky XAAXXXX, ktorého vodičom bol obv. D. R. so spolujazdcom I. C., ktorý mal pri sebe papierik s napísaným číslom mobilného telefónu obv. D., pričom medzi mobilným telefónom, ktorý mal pri sebe v čase zadržania obv. D. D. a mobilným telefónom, ktorý bol vo vozidle zn. Grand Voyager, bola uskutočnená telekomunikačná prevádzka.

Za to bol obž. D. D. podľa § 355 ods. 3 Tr. zákona s prihladnutím na § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, § 36 písm. j), l), n) Tr. zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zákona a podľa § 46 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienene odložený a bola mu podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určená skúšobná doba na 3 (tri) roky. Podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona mu bol uložený aj trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na 5 (päť) rokov a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zákona i trest prepadnutia veci: mobilného telefónu značky Nokia TA-1010, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX.

Obž. I. C. bol podľa § 355 ods. 3 Tr. zákona s prihladnutím na § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, § 36 písm. j), l) Tr. zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zákona a podľa § 46 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona mu bol uložený aj trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na 5 (päť) rokov a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zákona i trest prepadnutia veci - mobilných telefónov značky Apple iPhone S5, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, značky NOKIA 6700 c-1, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX a vysielačiek značky Alecto, model FR-24 v počte dvoch kusov.

Obž. D. R. bol podľa § 355 ods. 3 Tr. zákona v zmysle § 38 ods. 2 Tr. zákona a podľa § 46 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona mu bol uložený aj trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na 5 (päť)

rokov a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zákona i trest prepadnutia veci - mobilných telefónov značky AT Wolfgang, IMEI 1: XXXXXXXXXXXXXXXX, IMEI 2: XXXXXXXXXXXXXXXX, značky Nokia 6303ci, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, značky Nokia 6300, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie ihneď do zápisnice obžalovaní M. C. a V. R. a v zákonnej lehote aj prokurátor proti výroku o treste u obžalovaných V. D. a M. C..

Obžalovaný I. C. v dôvodoch odvolania podaných prostredníctvom svojho obhajcu poukázal na to, že D. konal v danej trestnej veci ako agent na pokyn policajta bez súhlasu prokurátora a z uvedeného dôvodu sú všetky dôkazy, po vykonaní telefonátu na príkaz policajta, nezákonné, a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Navyše poukázal na výpoveď obž. D., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že k spolupráci s políciou bol prinútený bitím. Brutálnym zbitím zo strany polície bol donútený k priznaniu napokon aj samotný obžalovaný C.. Taktiež mal za to, že právna kvalifikácia skutku je nesprávna, keďže nejde o trestný čin spáchaný na viacerých osobách.

Obžalovaný D. R. v dôvodoch odvolania podaných prostredníctvom obhajcu uviedol, že rozsudok nie je v súlade s vykonaným dokazovaním a zisteným skutkovým stavom veci, pričom navyše bol nesprávne právne kvalifikovaný, keďže nejde o trestný čin spáchaný na viacerých osobách. Obž. D. konal vo veci v pozícii agenta bez súhlasu prokurátora ergo sudcu pre prípravné konanie, a preto všetky dôkazy počnúc uvedeným okamihom sú nezákonné. Navyše obž. D. spolupracoval s políciou pod nátlakom, pričom uvedené súd prvého stupňa nijako nezohľadnil v napadnutom rozhodnutí. Obžalovaný opätovne zdôraznil, že o žiadnych prevádzkach nevedel a bol najatý C. výlučne na prepravu tovaru z parkoviska v Ublí alebo pri prechode Ublá, kde mal prevziať chémiu, prášky a odvieť ich do Michaloviec. Za túto prepravu mal sľúbených 200 USD. Prostredníctvom zaistených telefónov s nikým netelefonoval. Zadržaniu sa nebránil, auto sa automaticky zavrelo samo a ani nekládol aktívny odpor. Neexistuje voči nemu žiaden dôkaz o tom, že by vedel o migrantoch, respektíve o úmysle spáchať uvedený trestný čin. Účasť obžalovaného nie je preukázaná žiadnym dôkazom a je len ničím neodôvodnenou domnienkou. Berúc do úvahy konštatované navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a sám obžalovaného podľa § 285 písm. c) oslobodil, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný R..

Prokurátor v písomnom zdôvodnení odvolania uviedol, že obž. D. s políciou spolupracoval dobrovoľne, avšak jeho spolupráca spočívala len v prijatí telefonického hovoru a oznámenia telefonujúcemu, že všetko je v poriadku, a že sa stretnú na dohodnutom mieste a preto jeho „spoluprácu“ nemožno považovať za tak významnú, aby to odôvodňovalo uloženie podmiennečného trestu. Vo vzťahu k obžalovanému C. uviedol, že tento sa nepriznal k spáchaniu trestného činu kladenému mu v obžalobe za vinu, a preto neboli splnené podmienky pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody z dôvodov a spôsobom ako mu ho mimoriadne znížil konajúci súd. Poukazujúc na uvedené navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie okresnému súdu, alebo aby zrušil napadnutý výrok o treste vo vzťahu ku obž. D. a C. a sám rozhodol o treste pre obžalovaných.

Na podklade takto riadne a včas podaných odvolaní obžalovanými V. D., M. C. a prokurátorom ako osobami na to oprávnenými krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania predchádzajúci týmto výrokom napadnutého rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, pričom zistil, že dôvodné je len odvolanie prokurátora vo vzťahu k výrokom o treste u obžalovaných V. D. a M. C..

Odvolací súd v prvom rade preskúmal postup konajúceho súdu, ktorý predchádzal napadnutému rozsudku z hľadiska jeho legálnosti, pričom nezistil žiadne podstatné chyby v konaní. Obžalovaní mali totiž možnosť vyjadriť sa ku skutku kladenému im za vinu a ku dôkazom vykonávaným na hlavnom pojednávaní, mali možnosť navrhovať vykonanie dôkazov a obž. V. D. aj osobne vyjadriť sa v rámci záverečnej reči a posledného slova k svojej nevine, pričom v konaní ich zastupovali obhajcovia, ktorí reálne uplatňovali práva obhajoby. Na vykonanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaných M. C. a V. R. boli splnené zákonné podmienky, keďže títo písomne súhlasili s takýmto postupom.

Na hlavnom pojednávaní boli konajúcim súdom vykonané dôkazy podľa pravidiel predpísaných procesným predpisom, preto o výsledky vykonaného dokazovania sa mohol konajúci súd opierať a mohol z nich vyvodzovať svoje skutkové závery, ktoré ustálil práve vo výroku o vine napadnutého rozsudku v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov ustanovenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku.

V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, ktoré konkrétne dôkazy vo veci vykonal, ktoré skutočnosti z vykonaných dôkazov vyplývali, ako aj to, na základe ktorých konkrétnych dôkazov svoje skutkové závery ustálil a prečo obrane obžalovaných neuveril.

S dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa sa krajský súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto odkazuje. Aj podľa jeho názoru bolo vykonanými dôkazmi nepochybne preukázané, že skutok tak, ako bol súdom prvého stupňa ustálený, sa stal a že tento skutok spáchali obžalovaní.

Len vzhľadom na podané odvolanie obžalovanými M. C. a V. R. krajský súd stručne zhrňuje, že konajúci súd ustálil skutkové zistenia na podklade výpovedí obžalovaného V. D., ale aj M. C., prečítaných svedeckých výpovedí prevádzaných osôb, ale aj znaleckých posudkov a listinných dôkazov. Keďže podstatným dôkazom bola výpoveď obžalovaného V. D., konajúci súd sa zaoberal jej hodnovernosťou a považoval ju za pravdivú aj preto, že vykonaným dokazovaním boli tvrdenia obžalovaného objektivizované prečítanými výpoveďami prevádzaných nelegálnych migrantov, ale aj znaleckým posudkom V. D. č. XX/XXXX, ale v podstate aj výpoveďou samotného obžalovaného M. C..

V prvom rade obžalovaní M. C. a V. R. v podstate zhodne namietali, že obž. V. D. konal vo veci v pozícii agenta bez súhlasu prokurátora ergo sudcu pre prípravné konanie, a preto všetky dôkazy počnúc uvedeným okamihom sú nezákonné. Uvedené tvrdenie však nezodpovedá zisteným skutočnostiam a navyše sa s touto otázkou odvolací súd vysporiadal vo svojom predchádzajúcom uznesení sp. zn. 1To/21/2019 z 04.06.2019, ktorým zrušil pôvodný rozsudok a vec vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Po vrátení vecí na jej nové prejednanie a rozhodnutie okresný súd v zmysle pokynu odvolacieho súdu prečítal výpovede obžalovaného V. D. z prípravného konania ohľadne okolností jeho spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní. Na hlavnom pojednávaní zotrval na svojich prvotných výpovediach z 07.05.2018 a 10.09.2018, a teda, že telefonát s obžalovaným M. C. vykonal až pod dohľadom polície, kedy prijal hovor na jeho telefón, pričom spresnil, že sa tak stalo až na policajnej stanici. V tomto telefonáte uistil obžalovaného M. C., že už je s migrantmi na mieste, a že ich tam čaká. Uvedené zodpovedá aj výpovedi svedka N. Š. K., ktorý velil policajnej akcii na odhalenie nelegálnej migrácie z územia Ukrajiny na Slovensko, pri ktorej zadržali obžalovaných. Obžalovaný V. D. na hlavnom pojednávaní pri objasňovaní rozporov však navyše uviedol, že k takejto spolupráci bol policajtmí donútený bitím. Uvedené odlišné tvrdenie však z jeho strany odznelo v tomto konaní po prvýkrát, pričom pri jeho objasňovaní s jeho predchádzajúcimi výpoveďami, kedy uvedenú skutočnosť neuvádzal, uviedol, že na predchádzajúcom hlavnom pojednávaní toto nechcel na policajtov povedať, avšak ďalej nevysvetlil prečo o uvedenom nevyzodpovedal v prípravnom konaní, a to pri jeho výsluchoch z 07.05.2018, či 10.9.2018, ale ani pri svojej výpovedi pred sudcom pre prípravné konanie dňa 09.05.2018. Vo vzťahu ku okolnostiam jeho výpovede zo dňa 10.09.2018 je potrebné zdôrazniť, že pri nej boli prítomní všetci obhajcovia všetkých troch obžalovaných. Berúc do úvahy konštatované mal krajský súd za to, že v konaní neboli preukázané dôvodné pochybnosti o dobrovoľnosti spolupráce V. D. s orgánmi činnými v trestnom konaní pri odhaľovaní predmetnej trestnej činnosti. Navyše krajský súd opätovne konštatuje, že touto „spoluprácou s políciou“ sa obžalovaný V. D. nedostal do pozície akoby agenta. Na uvedenú „spoluprácu“ V. D. s políciou sa preto nevyžadovalo splnenie podmienok uvedených v § 117 Tr. poriadku. Tvrdením obžalovaného V. D. do telefónu obžalovanému M. C., že už je s migrantmi na mieste, a že ich tam čaká, že všetko je v poriadku, nijakým spôsobom neovplyvňoval vôľu obžalovaných spáchať trestný čin, nenavádzal ich na jeho spáchanie, ani nevyvolal v nich rozhodnutie ho spáchať. Obžalovaní M. C. a V. R. prekročili ukrajinsko - maďarskú hranicu na hraničnom prechode Záhony 06.05.2018 o 21:39 resp. 21:40 hod., teda viac ako dve hodiny pred tým, než mal byť o 23:50 hod. zaznamenaný pohyb osôb v lese. Navyše z výpovede obžalovaného M. C. plynie, že obžalovaní prekročili územie ukrajinsko - maďarskej hranice za účelom prevozu migrantov, resp. doprovodu vozidla, ktoré malo migrantov previezť z Uble do Michaloviec, prípadne ďalej do vnútrozemia Slovenskej republiky, smerovali na územie Slovenskej republiky, a preto okolnosť, že mal obžalovaný V. D. do telefónu uviesť, že všetko je v poriadku, nijako nezmenila úmysel obžalovaného M. C. predmetný trestný čin spáchať. Za daných skutkovo-právnych okolností preto krajský súd vyhodnotil námietku obžalovaných M. C. a V. R. ako nedôvodnú.

Vo vzťahu ku skutkovým námietkam obžalovaného V. R., že voči nemu neexistuje žiaden dôkaz o tom, že by vedel o migrantoch, respektíve o úmysle spáchať uvedený trestný čin, krajský súd nad rámec odôvodnenia jeho zavinenia okresným súdom uvádza, že vykonané dôkazy je potrebné vyhodnocovať nielen v ich jednotlivosti, ale aj v ich súhrne. V konaní bolo nepochybne preukázané, že obž. V. R. spoločne s obžalovaným M. C. prešli dňa 06.05.2018 na osobnom motorovom vozidle zn. Grand Voyager vo večerných hodinách na územie Slovenskej republiky, pričom zaistení boli dňa 07.05.2018 o 02:10 hod. v obci Ubl'a. Ako bolo už skôr konštatované, z výpovedí obžalovaných V. D. a M. C. vyplynuli okolnosti, za ktorých sa obaja podieľali na spáchaní žalovaného trestného činu. Uvedené skutkové okolnosti nepopiera ani samotný obžalovaný V. R., avšak jeho obhajoba spočíva v tom, že on o tom, že sa „ide po migrantov“ nevedel. S prihliadnutím na okolností prípadu pravdivosť jeho tvrdenia, že mal M. C. „len“ pomôcť s prevozom prací práškov, je spochybnená. Týmito okolnosťami sú predovšetkým čas, v ktorom mali ísť údajne po práce prášky na územie Slovenskej republiky a to v nedeľu neskoro večer, a zadržanie obžalovaných. Krátko pred zadržaním totižto obž. M. C. telefonoval obžalovanému V. D., v ktorom sa uisťovali, kde s migrantmi je, pričom obžalovaný V. R. vypovedal, že pri tomto rozhovore sa obžalovaný M. C. pýtal, že kedy bude tovar, kedy budú prášky, čo je v rozpore s výpoveďami obžalovaných V. D. a M. C.. Už len samotné tvrdenie, že práce prášky mali prevziať v nočných hodinách v nedeľu, spochybňuje pravdivosť výpovede obž. R., pričom telefonický kontakt M. C. v aute túto pochybnosť oprávnené podporuje. Je totižto nelogické, aby práce prášky v množstve 200 kg, čo zodpovedá v prípade 10 kg balenia počtu 20 kusov, resp. ak by išlo o balenie 5 kg, zodpovedalo by to 40 kusom balenia, preberali v nočných hodinách, kedy sú prevádzky pozatvárané. Okrem toho obž. M. C. tvrdil, že nepovedal obž. V. R., o čo ide, čím spochybnil tvrdenie obž. R. o dôvode cesty v nočných hodinách do cudzieho štátu. Berúc do úvahy uvedené odvolací súd vyhodnotil výpoveď obžalovaného V. R. za nedôveryhodnú.

V súlade so závermi súdu prvého stupňa o spáchaní skutku obžalovanými ako bol ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku vyznieva aj zistenie, plynúce zo znaleckého posudku č. XX/XXXX vypracovaného V. G. D., znalcom z odboru elektrotechnika, že medzi mobilným telefónom, ktorý mal pri sebe v čase zadržania obv. D. D., a mobilným telefónom, ktorý bol vo vozidle zn. Grand Voyager, bola uskutočnená telekomunikačná prevádzka.

Uvedené dôkazy sú vzájomne konzistentné a navzájom dopĺňajúce, a preto aj podľa názoru krajského súdu v danom prípade niet pochybností o tom, že skutok sa stal tak, ako bol ustálený súdom prvého stupňa, a že ho ako trestne zodpovedné subjekty spáchali obžalovaní.

Aj podľa odvolacieho súdu konanie obžalovaných napĺňa všetky pojmové znaky zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, pretože spoločným konaním v úmysle získať pre seba finančnú výhodu, pre osobu, ktorá nie je štátnym občanom Slovenskej republiky alebo osobou s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, pomáhali v nedovolenom prekročení štátnej hranice Slovenskej republiky a prechode cez jej územie, a tento čin spáchali závažnejším spôsobom konania, na viacerých osobách.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovaných M. C. a V. R. spočívajúcej v tvrdení, že právna kvalifikácia skutku je nesprávna, keďže nejde o trestný čin spáchaný na viacerých osobách, krajský súd opätovne pripomína, že ustanovenie § 355 ods. 2 Tr. zákona chráni záujem štátu na kontrole osôb, ktoré prekračujú štátnu hranicu. Podľa základnej skutkovej podstaty sa napĺňa objekt skutkovej podstaty tohto trestného činu pre jedinou osobu, ktorá nie je štátnym občanom Slovenskej republiky alebo osobou s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky tým, že páchatel' v úmysle získať pre seba alebo iného priamo či nepriamo výhodu alebo inú materiálnu výhodu pre túto osobu buď nedovolené organizuje nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky alebo prechod cez jej územie, alebo také konanie umožní alebo v ňom pomáha, alebo na tento účel vyrobí, zaobstará, poskytne alebo drží falošný cestovný doklad alebo falošný doklad totožnosti. Na rozdiel od toho v ods. 3 tejto skutkovej podstaty, ak páchatel' čin uvedený v základnej skutkovej podstate spácha závažnejším spôsobom konania, je prísnejšie trestaný. Pod závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. j) Tr. zákona je potom možné chápať aj naplnenie základnej skutkovej podstaty uvedenej v ods. 2 § 355 Tr. zákona, nie na jedinej, resp. dvoch, ale na viacerých osobách a tým sa napĺňa skutková podstata tohto trestného činu podľa § 355 ods. 3 písm. d) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) Tr. zákona. Nezáleží na tom, že osoba resp. osoby uvedené v ods. 2 resp. ods. 3 písm. d) § 355 Tr. zákona nie sú poškodenými osobami,

ani predmetom útoku a podobne, pretože zákonodarca chcel prísnejšie postihnúť konanie páchatel'a vo vzťahu k viacerým osobám, než vo vzťahu k jedinej osobe a vyjadril to v ods. 2 doslovne „kto pre osobu“ a v ods. 3 písm. d) tohto ustanovenia odkazom na osobitný kvalifikačný pojem závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách. Okrem toho Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 2tdo/52/2018 z 11.12.2018 publikovanom pod Rt 18/2019 v Zbierke stanovísk a rozhodnutí rieši problematiku uplatnenia kvalifikačného momentu uvedeného v § 138 písm. j) Tr. zákona - na viacerých osobách, na čo odvolací súd poukázal už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, pričom právne posúdenie skutku v tejto veci je v súlade s uvedeným rozhodnutím. Odvolací súd preto uzavrel, že spáchanie trestného činu prevádzachstva závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách je v predmetnom prípade aj správne.

Následne pristúpil odvolací súd k prieskumu výrokov o treste u obžalovaných.

Účel trestu, ktorý sa ukladá za trestný čin, je vymedzený v § 34 ods. 1 Tr. zákona, a tento má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Súčasne je potrebné prihliadať pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zákona najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Súd prvého stupňa správne postupoval, keď ukladal obžalovaným V. D., M. C. a V. R. trest vo vzťahu k zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zákona, za ktorý zákon ustanovuje sankciu odňatia slobody na 7 rokov až 10 rokov.

Okresný súd pri ukladaní trestu V. D. zistil tri poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písm. j), l) a n) Tr. zákona, že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, že sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval, a že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, pričom nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť. Krajský súd sa s týmito závermi prvostupňového súdu stotožnil, keďže tieto zodpovedajú zisteniam plynúcim z odpisu registra trestov, v ktorom obžalovaný V. D. nemá žiadne záznamy, ako aj existujú obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti už od začiatku konania, od kedy sa k spáchaniu trestného činu priznával a ľutoval jeho spáchanie. Vo vzťahu k obžalovanému V. D. nemožno opomenúť ani jeho spoluprácu s políciou pri odhalení a zadržení spolupáchateľov, bez ktorej by k ich odhaleniu a následnému zadržení nedošlo, čo správne vyústilo k priznaniu poľahčujúcej okolnosti, že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom.

Za takto zistenej prevahy pomeru poľahčujúcich okolností odvolací súd postupom podľa § 38 ods. 3 Tr. zákona znížil hornú hranicu trestnej sadzby v zmysle § 34 ods. 8 Tr. zákona 9 rokov, preto prichádzalo do úvahy uloženie trestu odňatia slobody v trestnej sadzbe 7 rokov do 9 rokov.

Následne odvolací súd podrobil prieskumu odôvodnenosť použitia zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona pre mimoriadne zníženie trestu a jeho rozsahu.

Podstatou odvolacej námietky okresného prokurátora bolo, že v danom prípade neboli naplnené dôvody pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zákona do takej miery, že by to odôvodňovalo uloženie podmienenečného trestu odňatia slobody. Okresný súd správne postupoval, keď ním zistené poľahčujúce okolnosti vyhodnotil vo svojom súhrne, že tieto svojou kombináciou dosiahli taký význam, že ich posúdil ako výnimočné okolnosti prípadu v zmysle ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona. Aj krajský súd mal za to, že tieto skutočnosti vo vzájomnom kontexte tvorili mimoriadne okolnosti prípadu, pre ktoré by použitie trestnej sadzby ustanovenej v § 172 ods. 2 Tr. zák. v danom prípade bolo pre obžalovaného i na jej dolnej zákonom ustanovenej hranici neprímerane prísne, a pod vplyvom uvedených skutočností, resp. zistení, z pohľadu súdu pre ochranu spoločnosti, ale aj nápravu obžalovaného, možno dôvodne považovať za dostačujúce i uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. V tomto smere je potrebné opätovne poukázať najmä na spoluprácu obžalovaného V. D. s orgánmi činnými v trestnom konaní pri objasňovaní trestnej činnosti, bez ktorej by s najväčšou pravdepodobnosťou nedošlo k zadržení spolupáchateľov M. C., či V. R.. Pochybil však okresný súd, keď zmiernil prísnosť Trestného zákona uložením trestu odňatia slobody do takej miery, že ho nespojil s jeho okamžitým výkonom. Vzhľadom na závažnosť zločinu, z ktorého

spáchania bol obžalovaný V. D. uznaný vinným ako aj z hľadiska proporcionality vo vzťahu k ukladaným trestom u spoluobžalovaných, mal krajský súd za to, že účel trestu u obžalovaného možno dosiahnuť trestom odňatia slobody vo výmere 4 rokov.

Keďže obžalovaný V. D. pred spáchaním trestného činu nebol vôbec vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, mal splnené podmienky na zaradenie do výkonu trestu podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Za správny a zákonný na dosiahnutie účelu trestu považoval krajský súd aj okresným súdom podľa § 65 ods. 1, 4 Tr. zákona uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na 5 (päť) rokov a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zákona uložený trest prepadnutia veci: mobilný telefón značky Nokia TA - 1010, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, pretože bol použitý pri páchaní trestného činu.

Okresný súd pri ukladaní trestu M. C. zistil dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, keďže pred spáchaním skutkov viedol riadny život, a podľa § 36 písm. l) Tr. zákona, pretože sa k spáchaniu trestného činu priznal a trestný čin oľutoval, pričom nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť.

Odvolačný súd v zhode so záverom konajúceho súdu priznal obžalovanému M. C. poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, pretože na podklade dokazovania možno uzavrieť, že obžalovaný pred spáchaním trestných činov viedol riadny život. Uvedené zodpovedá zisteniam, že tento doposiaľ nebol súdne trestaný, čo plynie z odpisu registra trestov obžalovaného M. C., v ktorom nie sú evidované žiadne záznamy o trestnej činnosti. Taktiež správne okresný súd zistil, že obžalovaný M. C. sa k spáchaniu trestného činu priznal a jeho spáchanie oľutoval, čo vyplýva už z výpovedí obžalovaného v prípravnom konaní a jeho postojov v konaní pred súdom. Ani krajský súd nezistil existenciu priťažujúcej okolnosti u obžalovaného M. C..

Pri prevahe pomeru poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami prichádzalo do úvahy uloženie trestu odňatia slobody v trestnej sadzbe upravenej v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zákona v rozmedzí 7 rokov až 9 rokov.

Následne odvolací súd pristúpil k prieskumu odôvodnenosti použitia zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona pre mimoriadne zníženie trestu a jeho rozsahu.

Podstatou odvolacej námietky okresného prokurátora bolo, že v danom prípade neboli naplnené dôvody pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zákona tak, ako to odôvodňoval okresný súd poukazujúc na to, že kombinácia poľahčujúcich okolností dosiahla takú intenzitu, že iba ich konštatovanie pre úpravu trestnej sadzby podľa § 38 ods. 3 Tr. zákona, by nevyjadrovalo adekvátne ich význam a tieto okolnosti, ktoré inak samy o sebe sú len všeobecnými poľahčujúcimi okolnosťami, vo svojom súhrne nadobudli v konkrétnom prípade význam výnimočných okolností prípadu.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

V prvom rade považuje krajský súd uviesť, že na to, aby súd viaceré poľahčujúce okolnosti v súhrne hodnotil ako výnimočné okolnosti prípadu v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zákona, treba mať preukázané viaceré nie bežne sa vyskytujúce skutočnosti, ktorých existencia nebola vyvolaná páchatel'om a ktoré značne ovplyvnili jeho konanie (k tomu porovnaj R 49/1978). Za takéto skutočnosti nemožno považovať samotnú existenciu pozitívnej prognózy prevýchovy páchatel'a, a ani doposiaľ inak riadne vedenie života, pretože ide o skutočnosti, ktorých existencia má pôvod v osobe obžalovaného. V danom prípade neboli zistené takéto skutočnosti, ktoré by neboli vyvolané páchatel'om (doposiaľ viedol riadne svoj život a priznal sa k spáchaniu trestného činu a tento úprimne oľutoval).

Aj keď nemožno vylúčiť, že viaceré okolnosti, ktoré inak samy o sebe sú len všeobecnými poľahčujúcimi okolnosťami, v konkrétnom prípade nadobudnú taký význam, že ich bude možné posúdiť ako výnimočné

okolnosti prípadu v zmysle ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona (k tomu porovnaj R 21/1970), musí ísť však vždy o okolnosti svojou povahou výnimočné, čo ako už bolo vyššie konštatované naplnené nebolo.

Berúc do úvahy konštatované, za primeraný a zákonný trest považoval krajský súd u tohto obžalovaného trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby v trvaní 7 rokov, ktorý zodpovedá účelu trestu a možnostiam jeho výchovného pôsobenia.

Obžalovaný M. C. pred spáchaním trestného činu nebol vôbec vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, mal splnené podmienky na zaradenie do výkonu trestu podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Za správny a zákonný na dosiahnutie účelu trestu považoval krajský súd aj okresným súdom podľa § 65 ods. 1, 4 Tr. zákona uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na 5 (päť) rokov a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zákona uložený trest prepadnutia vecí: mobilný telefón značky Apple iPhone S5, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, mobilný telefón značky NOKIA 6700 c-1, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, vysielačky značky Alecto, model FR-24 2 kusy, pretože ide o veci, ktoré boli použité pri spáchaní trestného činu.

Pri ukladaní trestu obžalovanému V. R. správne súd prvého stupňa zistil jednu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Tr. zákona, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, keďže uvedené zistenie zodpovedá obsahu registra trestov u obžalovaného, v ktorom nie sú evidované žiadne záznamy. Taktiež správne je aj zistenie okresného súdu o neexistencii príťažujúcej okolnosti.

Rovnako nepochybil okresný súd, keď trest odňatia slobody ukladal v trestnej sadzbe upravenej v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zákona v rozmedzí od 7 rokov do 9 rokov. Za zákonný a správny vyhodnotil krajský súd aj okresným súdom uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov, ktorý považoval na dosiahnutie účelu trestu a vyjadrenie generálnej prevencie za dostatočný.

Správne postupoval okresný súd aj pri zaradení obžalovaného V. R. do výkonu trestu v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže obžalovaný pred spáchaním trestného činu nebol vôbec vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Za správny a zákonný na dosiahnutie účelu trestu považoval krajský súd aj okresným súdom podľa § 65 ods. 1, 4 Tr. zákona uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na 5 (päť) rokov a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zákona uložený trest prepadnutia vecí: mobilný telefón AT Wolfgang, IMEI 1: XXXXXXXXXXXXXXXX, IMEI 2: XXXXXXXXXXXXXXXX, mobilný telefón značky Nokia 6303ci, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, mobilný telefón značky Nokia 6300, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, pretože ide o veci, ktoré boli použité pri spáchaní trestného činu.

S poukázaním na vyššie uvedené zistenia a z nich plynúce úvahy odvolací súd vyhodnotil odvolanie prokurátora ako dôvodné a na jeho podklade zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku u obžalovaných V. D. a M. C. a vo veci sám rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku. Keďže odvolací súd v rámci prieskumného konania nezistil dôvody pre zmenu rozsudku v prospech obžalovaných M. C. a V. R., ich odvolanie ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

To boli podstatné dôvody rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaniach procesných strán. jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.